

bestemt. Jeg har udtalt, hvorledes Regjeringen er stillet overfor det Forslag, jeg har til-
 ladt mig at stille. Hvad Thinget angaaer, da
 tror jeg i Sandhed ikke, at det iaar er ander-
 ledes stillet med Hensyn til Baretagelsen af de
 constitutionelle Rettigheder end iffor, og navn-
 lig ikke, at dette er mere paatrængende nu
 end iffor.

Ordføreren: Det er kun den sidste Be-
 mærkning, der foranlediger mig til at gjøre
 den lille Modbemærkning, at Sagen maafee
 vilde stille sig anderledes, hvis Spørgsmaalet
 slet ikke var reist; men efterat det nu engang
 er reist, og efterat der er gjort Indvendinger
 derimod fra det Synspunct, forekommer det
 mig ikke, at man ret vel vil kunne lade det
 falde. Jeg skal endelig endnu kun bemærke, at
 naar den Slutsteen, den Slutning, som plejer
 i den hele vide Verden at følge paa et saas-
 dant Regnskab, at der nemlig paa et aflagt Regn-
 skab følger „Decharge“, noget, som ogsaa tid-
 ligere med Hensyn til Statsregnskaberne fandt
 Sted hos os, idet den, hos hvem den høieste
 Statsmagt da fandtes, nemlig Hans Majestæt
 Kongen, meddeelte den — jeg siger, dersom
 det vilde være Ministeriet acceptablere, at
 denne Decharge tillige meddelees af Hans
 Majestæt — hvad jeg ganske vist indrømmer
 og strax paa Prent og mundtlig har vedkjendt
 mig, først giver den sin endelige, fuldstændige
 og utvivlsomme Betydning — saa er der ogsaa
 i saa Henseende paavist en Udvei; thi
 idet Rigsdagen har meddeelt Dechargen for
 sit Vedkommende, staaer det saaledes til
 Ministeriet hos Hans Majestæt at andrage
 paa, at Han i Henhold dertil vilde meddele
 den endelige Decharge. Jeg skal kun endnu
 bemærke, at Ministeriet efter det Forhold, hvori
 det constitutionelle Ministerium staaer til den
 uansvarlige Konge, formeentlig kun med en
 saadan Udtalelse fra Rigsdagens Side an-
 stændigviis kan andrage derpaa; thi naar Hans
 Majestæts afgjørende og endelige Erklæring i saa
 Henseende faaer sin rette Gyldighed ved Ministerens
 Contrasignatur — vi assee naturligviis fra
 den Tilfældighed, at Ministeriets Personer i
 Mellemtiden kunne fliste, — og det saaledes
 er den Autoritet, der har aflagt Regnskabet,

der tillige med sin Medunderskrift under De-
 charge skal give den Gyldighed, vide det
 have en ganske særegen Stilling, dersom det
 ikke kunde støtte sig til en saadan Udtalelse fra
 Rigsdagens Side. Men omvendt har en
 saadan Udtalelse fra Rigsdagens Side utvivls-
 somt sin Berettigelse, thi ligesom Skatte-
 bevillingstretten hovedsagelig ligger hos Rigsdagen,
 ligesom det er den, der er den nær-
 meste og naturligeste Bærge for Statteyderne,
 hvorfor jeg heller ikke i de constitutionelle
 Staters Historie veed noget Exempel paa,
 at Fyrsten skulde have nægtet at stadfæste Fi-
 nantsloven fra det Synspunct, at dert var
 bevilget for Meget, saaledes gjælder det om-
 vendt igjen, at, naar Rigsdagen, for hvem
 Regnskabet skal aflægges, og som lader det re-
 videre ved de af samme udnævnte Revisorer,
 for sit Vedkommende har udtalt Decharge,
 da — men ogsaa kun da — kan Ministeriet
 anstændigviis fordre Hans Majestæts endelige
 Stadfæstelse paa en saadan Udtalelse.

Finantsministeren: Det er ganske rig-
 tigt, at det er den lovgivende Magt, der,
 hvis det fandtes fornødent, maatte være den,
 som kunde give Decharge; men selv om Rigsdagen
 skulde ville give sit Munde til en saadan
 Acts Udstedelse, saa vilde dog ikke denne Be-
 handlingsmaade kunne føre til en Udtalelse,
 der med Rette kunde tilskrives den lovgivende
 Magt. Naar den lovgivende Magt skal for-
 handle, er der derfor foreskrevet andre Former,
 mere betryggende, — som det maa antages,
 siden Grundloven selv har foreskrevet dem —
 end dem, der bruges ved Beslutningerne an-
 gaaende Regnskabet.

Uusgaard: I Henhold til, hvad jeg
 tillod mig at ytre ved Sagens foregaaende
 Behandling, hvoraf det vil sees, at det, som
 Finantsministeren sidst udtalte, stemte med mine
 Uttringer, kan jeg ligesaa lidt stemme for
 Finantsministerens principale Forslag, som for
 Udvalgets Forslag. Derimod vil jeg stemme
 for den subsidiaire Indstilling, der stemmer med
 det, som Landssthinget iffor antog, og hvorved
 allerede Spørgsmaal, der her ere omtalte, al-
 deles ikke ville præjudiceres.